

Arrest

nr. 227 335 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat C. HAUWEN, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 juni 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 8 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 20 september 2018 (RvV 20 september 2018, nr. 209 659).

1.3. Verzoeker diende op 15 januari 2019 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 10 mei 2019 een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard (volgend verzoek). Verzoeker werd hiervan op 13 mei 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine oorspronkelijk afkomstig uit Fallujah, provincie Anbar. Omwille van de inval van Islamitische Staat (IS) verhuisde u met uw familie naar Bagdad. Jullie huurden er een huis, uw vader werkte er als docent aan de universiteit, uw moeder als leerkracht in een middelbare school en u en uw broers gingen er naar school. De sjeikh van uw stam deed een oproep om zich aan te sluiten bij IS. In Bagdad werden de leden van de al-Jumaili stam gezocht omdat ze als leden van IS werden beschouwd. Na verloop van tijd keerde een deel van de al-Jumaili stam zich af van het pro- IS kamp en wilde ze IS uit Fallujah verdrijven waarbij ze de stamleden opriepen om hierbij te helpen.

Samen met uw ouders en uw broers reisde u op 17 mei 2015 naar Erbil in de Koerdische autonome regio. U reisde vervolgens samen met uw broer A.(...)-J.(...), B.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) naar Turkije en via Griekenland naar België waar jullie op 8 juni 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 30 november 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van uzelf en uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 20 september 2018 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U verliet België niet en diende op 15 januari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich bij uw tweede verzoek op asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. Uw vrees zou nog steeds actueel zijn. U verklaart dat uw familieleden terugkeerden naar Fallujah en dat uw broer Mohamed er in mei 2018 werd ontvoerd en gedood nadat mensen naar u en uw broer B.(...) waren komen zoeken.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u kopieën voor van de overlijdensakte van uw broer, van een verklaring van uw vader aan de rechtbank over de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2018, van een verklaring van een ooggetuige over de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2018 en van een briefwisseling tussen de onderzoeksrechter en de rechtbank betreffende de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er kon worden vastgesteld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of er een reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; er kon worden vastgesteld dat u en uw familie een duurzaam bestaan hadden uitgebouwd in Bagdad; het CGVS oordeelde dat de situatie in Bagdad op dat moment niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV. U ging niet in cassatieberoep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een

nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelt nu dat uw familie terugkeerde naar Fallujah en dat uw achtergebleven broer er werd ontvoerd en vermoord door mensen die in feite op zoek waren naar u en uw andere broer (verklaring volgend verzoek, punt 12, 15).

Hier kan echter weinig geloof aan worden gehecht. Het CGVS ziet allereerst niet in waarom, wie dan ook, uw jongste achtergebleven broer, waar dan ook, zou vermoorden, terwijl u reeds jarenlang het land verliet omwille van een voorgehouden problematiek die niet alleen allerminst als aangetoond kan worden beschouwd maar zich ook jaren geleden zou hebben voorgedaan.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw broer, volgens de documenten die u voorlegt, reeds op 3 mei 2018 in Fallujah ontvoerd werd en er op 10 mei 2018 vermoord werd teruggevonden (verklaring volgend verzoek, punt 17). Hieruit kan eveneens worden afgeleid dat uw achtergebleven familieleden reeds eerder naar Fallujah zouden zijn teruggekeerd. Vreemd genoeg maakte u tijdens de behandeling van uw eerste verzoek geen enkele melding van mogelijke problemen die uw achtergebleven broer zou gekend hebben in Irak of van de voorgehouden terugkeer van uw familieleden naar Fallujah. Dit alles terwijl de terechtzitting in het kader van uw beroep inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming pas plaatsvond op 31 mei 2018. Dat u pas na uw negatieve beslissing op de hoogte werd gebracht van de problemen die uw broer zouden zijn overkomen (verklaring volgend verzoek, punt 22) kan niet worden volgehouden aangezien u in de loop van uw beroepsprocedure nog documenten voorlegde die u enkel konden zijn toegestuurd door familieleden vanuit Irak waaruit kan worden afgeleid dat u nog contacten onderhield met mensen in Irak en waardoor er mag worden aangenomen dat, indien deze zaken zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan, u reeds vroeger op de hoogte werd gesteld van belangrijke feiten zoals een terugkeer naar Fallujah en een ontvoering van of moord op uw broer omwille van uw persoon.

Daarenboven moet er worden vastgesteld dat u, ondanks de beweerde gebeurtenissen in mei 2018, nog tot januari 2019 heeft gewacht om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit getuigt allerminst van een daadwerkelijke mogelijke nood aan internationale bescherming.

De verklaringen die u in het kader van onderhavig verzoek aflegt over de voorgehouden gebeurtenissen overtuigen bovendien allerminst. Zo beperkt u zich tot de verklaring dat 'ze' u en uw broer kwamen zoeken in Fallujah. Omdat ze jullie niet konden vinden ontvoerden ze uw broer en hebben ze hem daarna gedood. Gevraagd of u iets meer weet over de dood van uw broer blijft u het antwoord schuldig. Over de dader of de reden waarom uw broer uiteindelijk zou gedood zijn weet u klaarblijkelijk niets. De inhoud van de documenten die u voorlegt blijkt u niet te kennen omdat u niet zou willen weten wat er met uw broer gebeurd zou zijn (verklaring volgend verzoek, punt 15, 17).

Deze documenten kunnen daarenboven evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Los van bovenstaande opmerkingen betreffen het hier louter kopieën waardoor de bewijswaarde van deze documenten, wetende dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn, nihil is. Het CGVS ziet daarenboven niet in hoe een ooggetuige van de beweerde inval en ontvoering van uw broer eveneens als getuige zou kunnen verklaren dat het lichaam van uw broer een week later op de snelweg werd gevonden met een kogel in zijn hoofd en borstkas. De verklaring die uw vader aflegde is dan weer bijzonder summier te noemen voor iemand wiens zoon recent ontvoerd en vermoord werd en wiens overige zonen hun land van herkomst dienden te ontvluchten (verklaring volgend verzoek, punt 17).

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient, gezien bovenstaande vaststellingen, nog steeds de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “de beginsel van behoorlijk bestuur” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker citeert de artikelen 57/6/2 en 48/6 van de vreemdelingenwet en wijst op de zorgvuldigheidsplicht, en is van oordeel dat de nieuwe elementen die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag aanvoert wel degelijk de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker zet uiteen dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag de moord op zijn broertje in Fallujah op 10 mei 2018 en bewijsstukken dienaangaande aanbracht.

In de bestreden beslissing wordt hem, zo stelt verzoeker, verweten dat hij de nieuwe elementen niet op de terechtzitting van de Raad van 31 mei 2018 had meegedeeld. Tijdens zijn gehoor op 25 april 2019, zo beweert verzoeker, werd hem niet eens gevraagd wanneer hij kennis had genomen van deze nieuwe elementen. In zijn middel stelt verzoeker dat hij ten tijde van de terechtzitting niet op de hoogte was van deze feiten en dat zijn ouders hem pas in september 2018 vertelden dat zijn broer was overleden. Volgens verzoeker had zijn moeder angst dat hij zou terugkeren naar Fallujah als hij het nieuws hoorde. Verzoeker stelt dat de nieuwe documenten, die hij middels een aanvullende nota had ingediend, vóór de nieuwe gebeurtenissen aan hem werden toegezonden.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij verscheidene documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag die volgens hem grondiger geanalyseerd moeten worden en niet moeten

worden afgewezen omwille van het feit dat er in Irak valse documenten bestaan en omwille van het feit dat hij op grond van de zeer korte vragenlijst niet alle omstandigheden van het overlijden van zijn broer heeft beschreven. De commissaris-generaal spreekt zich alleen uit over het attest van de vader dat naar zijn oordeel te beknopt is.

Het overlijden van zijn broer, zo stelt verzoeker, is voor hem en zijn familie een bijzonder moeilijke gebeurtenis waardoor hij moeite heeft om erover te praten, ook met zijn familie in Irak. Verzoeker acht een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS essentieel. Verzoeker wijst erop dat hijzelf en zijn broer respectievelijk 19 en 15 jaar oud waren toen zij in België toekwamen en dat zij hun problemen vandaag duidelijker zouden uiteenzetten. Hij merkt nog op dat hij in contact probeert te komen met zijn familie in Irak om meer informatie te krijgen over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan, maar deze contacten zijn niet erg regelmatig.

Verzoeker meent tenslotte dat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid overhaast is aangezien zijn jongere broer B. nog niet werd gehoord in het kader van diens tweede asielverzoek, waaruit volgens verzoeker blijkt dat het CGVS niet zorgvuldig en voorzichtig heeft bestuurd. Verzoeker stelt dat er dient te worden gewacht tot een beslissing werd genomen ten aanzien van zijn broer.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst waarbij hij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet citeert en ingaat op de veiligheidssituatie in Fallujah. Verzoeker is van oordeel dat de situatie van verzoeker dient te worden onderzocht in functie van Fallujah en niet in functie van Bagdad.

Subsidiar, zo gaat verzoeker verder, indien zou worden aangenomen dat verzoekers ouders nog steeds in Bagdad wonen, *quod non*, moet nog steeds worden aangenomen dat de veiligheidssituatie in Bagdad de terugkeer van de inwoners verhindert. Verzoeker wijst erop dat hij een soennitische moslim is en dat de situatie in de hoofdstad nog steeds volatiel is omdat IS nog steeds aanwezig is door middel van terreuraanslagen en dat de sjiiitische militie een belangrijke onveiligheidsfactor vormen in Bagdad. Hierbij verwijst verzoeker naar de landeninformatie van de verwerende partij. Tevens citeert verzoeker een aantal berichten waaruit blijkt dat er in 2018 nog burgerslachtoffers vielen als gevolg van het geweld. Daarnaast stelt verzoeker dat ook rekening dient te worden gehouden met de impact van het geweld op het dagelijkse leven. Volgens hem ging de verwerende partij over tot een onredelijke en gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie. In de informatie wordt immers gesteld dat de voedselvoorziening onder druk staat, dat er veel schoolverlaters zijn omwille van de moeilijke en onveilige weg naar school en dat de gezondheidszorg ernstige problemen kent en dat medisch personeel zwaar getroffen wordt door de aanslagen van IS. Tevens wijst verzoeker erop dat IDP's in Bagdad in slechte omstandigheden leven, hetgeen aanleiding geeft tot een humanitaire crisis. Verzoeker wijst op een arrest van de Raad van 2016 waarbij de subsidiaire bescherming werd toegekend en stelt dat een daling van de mate van het willekeurig geweld niet kan worden afgeleid uit het al dan niet functioneren van het openbare leven in Bagdad. In dit verband verwijst verzoeker naar de bestorming van de groene zone in Bagdad in april 2016 waaruit volgens hem de onzekerheid in Bagdad blijft. Verzoeker acht het ook onredelijk om te zeggen dat er geen sprake is van overheidscontrole in Bagdad. Verzoeker besluit dat er sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en dat hem omwille van zijn profiel als jonge man van soennitische strekking de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend en brengt in herinnering dat artikel 3 van het EVRM zich in bepaalde gevallen verzet tegen verwijdering.

2.2. Nieuwe elementen

Geen van de partijen heeft nieuwe elementen aangebracht.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt vooreerst gesteld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat het volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekers eerste asielprocedure negatief werd afgerond en dat er geen beroepsmogelijkheden meer resten betreffende zijn eerste verzoek.

De commissaris-generaal gaat na of er een thans een nieuw element aanwezig is dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker stelt dat zijn familie naar Fallujah terugkeerde en dat zijn achtergebleven broer werd ontvoerd en vermoord door mensen die in feite op zoek waren naar verzoeker en zijn andere broer.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat niet kan worden ingezien waarom iemand zijn broer zou vermoorden terwijl hij reeds jarenlang in het buitenland verblijft omwille van een problematiek die niet alleen allerminst als aangetoond kan worden beschouwd, maar zich ook jaren geleden heeft voorgedaan.

Op basis van de neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers broer op 3 mei 2018 zou zijn ontvoerd en op 10 mei 2018 zou zijn vermoord, waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers familie reeds eerder naar Fallujah terugkeerde hoewel verzoeker dit niet aanbracht ten tijde van het beroep in het kader van zijn eerste asielprocedure waarbij de terechtzitting plaatsvond op 31 mei 2018. Aangezien verzoeker in het kader van deze procedure nog documenten voorlegde, blijkt dat hij contacten onderhield met mensen in Irak en op de hoogte zou moeten zijn van de terugkeer van zijn familie naar Fallujah of de ontvoering en moord op zijn broer.

Daarnaast wordt er in de beslissing op gewezen dat de gebeurtenissen dateren van mei 2018, maar dat verzoeker slechts in januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Naar het oordeel van de commissaris-generaal legde verzoeker ook vage verklaringen af omdat hij de omstandigheden waarin zijn broer werd ontvoerd en vermoord niet kan verhelderen. Verzoeker blijkt ook niet op de hoogte van de inhoud van de door hem neergelegde documenten omdat hij niet wil weten wat er met zijn broer is gebeurd.

Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat de documenten niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd omdat het om loutere kopieën gaat waarvan de bewijswaarde *nihil* is. Bovendien wordt aangestipt dat niet kan worden ingezien hoe iemand als ooggetuige zou kunnen verklaren over zowel de inval en ontvoering als over het terugvinden van het lichaam een week later. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat de verklaring van verzoekers vader bijzonder summier is voor iemands wiens zoon recent werd vermoord.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt in de bestreden beslissing gesteld dat in hoofde van verzoeker nog steeds de veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld. De commissaris-generaal stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker heeft volgens de commissaris-generaal niet het bewijs geleverd dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

De commissaris-generaal concludeert dat er geen nieuwe elementen of feiten worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming waardoor het verzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.5.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van *“de beginsel van behoorlijk bestuur”* aangezien hij verzuimt precies uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. In dit opzicht is de aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en/of van de artikelen 48/3 tot 48/7 weinig dienstig aangezien deze geen verband houden met de bestreden beslissing.

Artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk.

In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van

de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn navolgend verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn familie is teruggekeerd naar Fallujah en dat zijn broer er werd ontvoerd en gedood in mei 2018 (AD 2de verzoek, stuk 12, Verklaring volgend verzoek, 25 april 2019). Ter adstructie van zijn verklaringen legde verzoeker een kopie neer van een verklaring van een ooggetuige, een kopie van een verklaring van zijn vader, een kopie van de overlijdensakte en een kopie van briefwisseling tussen de rechtbank en de onderzoeksrechter (AD 2de verzoek, stuk 9, Documenten).

2.5.7. De Raad merkt op dat het in het kader van een navolgend verzoek om internationale bescherming dient te worden onderzocht of de nieuwe elementen *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*.

2.5.8. De door verzoeker neergelegde documenten blijken kopieën te zijn waardoor er weinig garanties zijn wat hun authenticiteit betreft. Bovendien blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd dat nagenoeg alle documenten in Irak worden vervalst, waarbij uitdrukkelijk overlijdensaktes worden vermeld (AD, stuk 10, Landeninformatie, ‘COI Focus: corruptie en documentfraude’, 8 maart 2016, p. 7-8).

Naar aanleiding van de kritiek van verzoeker op deze overweging, merkt de Raad op dat de geringe bewijswaarde van documenten uit Irak niet het enige motief uitmaakt waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat de elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.5.9. Samen met de commissaris-generaal in zijn beslissing merkt de Raad op dat de huidige verklaringen van verzoeker niet stroken met zijn eerdere verklaringen. Zo verklaart verzoeker plots dat zijn familie naar Fallujah zou zijn verhuisd omdat ze geen woning zouden hebben in Bagdad (AD 2de verzoek, stuk 12, Verklaring volgend verzoek, 25 april 2019). Naar aanleiding van het onderzoek van verzoekers eerste asielaanvraag was evenwel gebleken dat verzoekers ouders minstens sedert 2014 in de al Yarmouk-wijk in Bagdad wonen en aldaar in het (hoger) onderwijs professioneel actief waren (AD stuk 15, AD 1ste verzoek, gehoorverslag CGVS II, 17 mei 2016, p. 13). Verzoeker verklaarde bovendien dat zijn ouders via een vriend van zijn vader een huis hadden gevonden in Bagdad (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker levert thans geen enkel concreet bewijs van zijn bewering dat het gezin waartoe hij behoorde intussen naar Fallujah zou zijn verhuisd.

2.5.10. In de beslissing wordt eveneens gewezen op de laattijdige reactie van verzoeker. Hoewel de aangehaalde feiten zouden dateren van mei 2018, heeft verzoeker slechts in januari 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Zelfs indien verzoeker werkelijk slechts sedert september 2018 op de hoogte zou zijn geraakt van de ontvoering en de moord op zijn broer, zoals hij in zijn middel betoogt, is het bevreemdend dat hij slechts op 15 januari 2019 ‘in actie schiet’. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoeker reeds jarenlang in het buitenland verblijft, waardoor het weinig aannemelijk is dat de ontvoerders/moordenaars van zijn broer M. het eigenlijk op hem gemunt zouden hebben. Nochtans verklaarde verzoeker dat ze hemzelf en zijn broer B. kwamen zoeken (AD 2de verzoek, stuk 12, Verklaring volgend verzoek, 25 april 2019). Verzoeker en zijn broer verblijven nochtans al minstens sinds 2015 in het buitenland.

2.5.11. Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat de neergelegde documenten grondiger geanalyseerd zouden moeten worden. Hij blijkt echter zelf geenszins bij machte om nadere toelichting te verschaffen bij deze documenten. Specifiek betreffende de neergelegde ooggetuigenverklaring stelde verzoeker uitdrukkelijk dat hij niet weet wat erin staat omdat hij niet wil lezen wat er met zijn broer gebeurd is (de

gebeurtenissen die aanleiding zouden hebben gegeven tot de ontvoering en de moord op zijn broer (AD 2de verzoek, stuk 12, Verklaring volgend verzoek, 25 april 2019, punt 17)). Verzoeker blijkt overigens in het geheel niet bij machte om meer duiding te geven bij de gebeurtenissen die aanleiding zouden hebben gegeven tot de voorgehouden ontvoering en moord op zijn broer (*Ibid.*, punt 15). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij tijdens het korte gehoor niet de kans kreeg om alle omstandigheden rond het overlijden van zijn broer te beschrijven, maar uit zijn verklaringen blijkt overduidelijk dat hij hiertoe niet in staat is. Verzoeker verduidelijkt geenszins welke bijkomende informatie hij zou kunnen aanleveren indien hij zou worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

2.5.12. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat dient te worden gewacht tot er een beslissing wordt genomen ten aanzien van zijn broer, gaf hij ter terechtzitting te kennen dat zijn broer een tweede asielaanvraag had ingediend *“met een ander verhaal”* en dat zijn relaas afzonderlijk dient te worden beschouwd. De vertegenwoordigster van de commissaris-generaal deelde ter terechtzitting mee dat er in hoofde van verzoekers broer B. op 17 september 2019 een gelijkaardige beslissing werd genomen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

2.5.13. Naar aanleiding van de stelling in verzoekers tweede middelonderdeel dat de veiligheidssituatie in Fallujah dient te worden onderzocht, brengt de Raad in herinnering dat reeds in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat de subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld in functie van Bagdad en niet in functie van Fallujah in de al Anbar-provincie.

2.5.14. In zoverre verzoeker – weliswaar subsidiair – ingaat op de veiligheidssituatie in Bagdad, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst geenszins als nieuw element had aangebracht bij zijn navolgende verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker betwist in zijn middel in wezen dat op grond van de beschikbare landeninformatie kan worden besloten tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenwel geen andere of meer actuele betrouwbare landeninformatie aan die tot een andere conclusie aanleiding zou geven.

In zoverre verzoeker zich beroept op zijn profiel van jongeman van soennitische strekking dient te worden aangestipt dat hieromtrent ten tijde van de behandeling van het eerste verzoek om internationale bescherming het volgende werd gesteld: *“Uit de landeninformatie blijkt dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van meer gerichte vormen van geweld dat onder andere uitgaat van de sjiiitische milities (AD, stuk 24, Landeninformatie, “COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad”, 25 september 2017, p. 31), zoals verzoeker in zijn middel stelt, onder verwijzing naar informatie van Amnesty International. Dit betekent echter niet dat het loutere gegeven te behoren tot de soennitische strekking zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De Raad merkt op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en/of vervolgd. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kan uit de gehoorverslagen niet worden opgemaakt dat verzoeker ooit omwille van zijn naam of het feit dat hij tot de soennitische strekking behoort, aan vervolging of ernstige schade zou zijn blootgesteld.”*

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad verre van optimaal is en dat er nog burgerslachtoffers vallen. In de beslissing wordt evenmin ontkend dat er problemen zijn inzake voedselvoorziening, onderwijs en gezondheidszorg. Op basis van de gebeurtenissen van 2016 en de rechtspraak van de Raad uit die periode kunnen geen conclusies worden getrokken over de situatie in Bagdad anno 2019. Er wordt niet aangetoond dat de commissaris-generaal onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van het geheel van de informatie te concluderen dat de Iraakse hoofdstad onder overheidscontrole staat. In de bestreden beslissing wordt op basis van de beschikbare landeninformatie van maart 2019 met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad het volgende gesteld:

“(…) Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel

2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.(...). Daarnaast merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat er door verzoeker geen bewijs wordt geleverd dat hij omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de motieven rechtsgeldig concluderen dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten had voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij

in aanmerking komt voor internationale bescherming, zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker *in fine* aanhaalt dat artikel 3 van het EVRM zich zou verzetten tegen een verwijdering, brengt de Raad in herinnering dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk en de erin opgenomen bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN